

Дойде ѝ призовка. Грабна овитото сирене и отиде въ сжалището.

— Дай си позволителното! — рече строго сждията.

— Ето го! — подаде свраката хартията съ сиренето.

Очитѣ на гарвана свѣтнаха. Замириса му на сиренце.

Дръпна звънеца:

— Ще ида да прочета въ сждийската си стая позволителното.

Влѣзе той въ една вратичка и я затвори. Стоя тамъ дълго време. После излѣзе. На човката му имаше бѣло — чель позволителното.

— Вrabчо, — каза сждията. — Разгънахъ позволителното и го прочетохъ. Ехъ, да видишъ какво позволително! Съ три печата и деветъ подписа... Та съ това позволително свраката може и моитѣ яйца да яде! Втори пжтъ да не съмъ чулъ да се оплаквашъ и ме безпокоишъ. Поне да ти сж голѣми яйцата, а тѣ — като лешници!

Тотю Нановъ

ВЕЧЕРЬ

Ето селото, въ което
братята ни съ трудъ живѣятъ —
тѣ се връщатъ отъ полето,
гдето нивитѣ имъ зрѣятъ.

Тръгнали сж си стадата
отъ ливади нацѣвтѣли...
Чувате ли?... Край гората
клопотари сж запѣли!

Закжснѣли се прибиратъ
въ пълни кошери пчелитѣ...
Всички своя домъ намиратъ —
не ношуватъ подъ звездитѣ!

Георги Владимировъ